

O Magdaleno

Marek Grechuta

O, Magdaleno. Między obłokami,
w trawie wysokiej i gęstej jak sen,
pasą się źrebce twej ludzkiej ochoty.
Ale nic jeszcze nie jest powiedziane
przeciwko tobie i przeciwko Panu.

W północnym kraju, gdzie przez całą zimę,
aby nas rozgrzać, między bierwionami
nad iskrą chłopski przytupuje piec,
jedynie źrebce wierzgając, nad strzechą
w czarnej zieleni zimowego nieba
krwi swej weselny wybijają nów.

A już na niebie dereniowe koła
Wielkiego Wozu cyklinuje mróz.
Sypie się trocin niebieska zadymka
obłokiem, borem, po wiśniowy sad.

W sadzie pod zaspą odchuchując kącik
dla swoich bliźnich i dla zwierząt swoich,
ludzie szerokie ballady na krosnach
przędą z równiny zimowego motka.

Przez sen, polarną czując w sobie krew,
z rozmysłem płodzą ludzie i zwierzęta
potomków swoich o ciepłe szerokim
jak chlebowy piec.

O, Magdaleno. W tym północnym kraju
równym, jak skóra ściągnięta z bawołu,
idą mężowie z iglastej zadymki.
Za nimi koza – prawowity bóg
ich bród niebieskich i siwych wąwozów,
idzie obgryzać twe włosy i suknie.
Już ci się przędą safianowe biodra
i twój z siemienia obnaża się brzuch.

A myśmy płakali,
myśmy się martwili,
od domu do domu
po kropelce wina
do dzbanów znosili,
na nasze pod śniegiem
pawie družbowanie,
na twoje wesele.

Już w nich polarna porusza się krew
i rozwiązuje się dla twoich synów
w twych ciasnych źródłach kołysane mleko.
Lecz nim w kołyskę zamieni się jesion,
obmyjesz stopy ich słowiańskim synom,
którzy polegli, z rozchylonej sosny
pijąc szeroko rozlewana żółć.